

Arrest

nr. 121 479 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 18 juni 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot (bijlage 19*ter*). Op 4 december 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

*“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40*ter* van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan*

honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- tewerkstellingsattest dd. 11.09.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld was bij de firma A. in de periode 20.11.2000-23.09.2005 en

- 27.09.2005 en 18.04.2012

- attest van ACV-Oostkamp waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode november 2012 - februari 2013 een werkloosheidsuitkering ontving

- loonfiches voor de periode half juni - eind augustus 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode tewerkgesteld was via interimarbeid

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er bovendien slechts loonfiches van 2,5 maand werden voorgelegd, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12. 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending materiële motiveringsplicht. Schending artikel 40ter, lid 2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel Schending van het redelijkheidsbeginsel De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de echtgenoot niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'. De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt: (...). De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 40ter, tweede lid en met artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). De echtgenoot van verzoekende partij heeft vooreerst twaalf jaar zijn inkomsten bewezen. Na de periode van korte werkloosheidsuitkering heeft verzoekende partij, ook kunnen aantonen dat hij opnieuw tewerkgesteld werd onder interimarbeid. Verzoekende partij heeft dus wel degelijk bij haar aanvraag aangetoond dat haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Bovendien stelt de wet dat de werkloosheidsuitkering in aanmerking wordt genomen als de betrokkene bewijst dat hij actief op zoek .is naar werk. Het feit dat de man van verzoekende partij interimarbeid doet na zijn periode waarin hij werkloosheidsuitkering heeft ontvangen, bewijst hij wel degelijk dat hij actief op zoek is naar werk en daarvoor geen enkele ervaring uit de weg gaat. Verwerende partij betwist dit ook niet in de thans bestreden beslissing. Verzoekende partij voldoet dus wel zeker aan de voorwaarden conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien hoeven 'onvoldoende bestaansmiddelen' echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf. Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: (...). Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren. Verwerende partij neemt liever direct een negatieve beslissing in de plaats van eerst een behoeftenanalyse uit te voeren of bijkomende inlichtingen op te vragen. In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij en haar echtgenoot voldoende inkomsten hebben om te voorzien in hun eigen onderhoud. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, tweede lid, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.2. De verwerende partij repliceert:

“In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte heeft geoordeeld dat de referentiepersoon niet over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij wijst erop dat de interimarbeid dient te worden begrepen in het kader van het gegeven dat de referentiepersoon voorheen werkzoekende was, en werk tracht te zoeken, wat zou resulteren in interimarbeid. Verzoekende partij wijst erop dat de werkloosheidsuitkering in aanmerking dient te worden genomen als de referentiepersoon bewijst actief werk te zoeken, en meent hieruit te kunnen afleiden dat ook de inkomsten uit interimarbeid in overweging dienen te worden genomen. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 18.06.2013 een aanvraag indiende van een verblijfskaart in functie van haar Belgische echtgenoot. Zij legde volgende stukken voor ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: (...). De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft met al deze stukken rekening gehouden, hetgeen verzoekende partij ook niet betwist. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat deze bestaansmiddelen niet stabiel en regelmatig zijn, en dit om volgende redenen: "Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er bovendien slechts loonfiches van 2,5 maand werden voorgelegd, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt." Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en om over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De kritiek van verzoekende partij, die lijkt aan te nemen dat interimarbeid als bestaansmiddelen in aanmerking dienen te worden genomen zolang de referentiepersoon actief werk zoekt, en dit naar analogie met de regeling die geldt voor de werkloosheidsuitkeringen, kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Verweerder laat ter zake gelden dat verzoekende partij enkel heeft aangetoond dat de referentiepersoon recent nog inkomsten uit interimarbeid ontving. Er werd niet aangetoond dat de referentiepersoon daarnaast nog een werkloosheidsuitkering ontving, of dat hij op heden hier recht op zou hebben. Al evenmin werden bewijzen voorgelegd van een zoektocht naar werk. De kritiek van verzoekende partij wringt des te meer nu het attest van het ACV-Oostkamp enkel bewijst dat een werkloosheidsuitkering werd ontvangen tot februari 2013, daar waar de loonfiches uit interimarbeid betrekking hebben op de periode van half juni tot eind augustus 2013. Verzoekende partij heeft geen bewijzen voorgelegd met betrekking tot de tussenliggende periode, zodat zij niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon tot aan de start van de interimarbeid een werkloosheidsuitkering zou hebben ontvangen. De kritiek van verzoekende partij, die erop lijkt gericht te zijn de inkomsten uit interimarbeid als een tijdelijke vervanging van de werkloosheidsuitkering voor te stellen, mist dan ook feitelijke grondslag, minstens kon dergelijke stelling niet worden afgeleid uit de door verzoekende partij bij de aanvraag voorgelegde stukken. De gemachtigde van de Staatssecretaris vermocht rechtens enkel vast te stellen dat de referentiepersoon het meest recent enkel inkomsten ontving uit interimarbeid, die dan nog slechts op een paar maanden betrekking hadden, zodat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen kan beschikken. Terwijl ook verzoekers beschouwingen als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, niet kunnen worden aangenomen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd, en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk een behoeftenanalyse heeft uitgevoerd, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris kennis heeft genomen van de voorgelegde stukken en heeft geoordeeld dat de referentiepersoon op heden enkel over inkomsten uit interimarbeid beschikt, die evenwel niet als regelmatige en stabiele inkomsten kunnen worden aanzien.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…) [Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt omtrent de bestaansmiddel het volgende gesteld:

“Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- tewerkstellingsattest dd. 11.09.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld was bij de firma A. in de periode 20.11.2000-23.09.2005 en

- 27.09.2005 en 18.04.2012

- attest van ACV-Oostkamp waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode november 2012 - februari 2013 een werkloosheidsuitkering ontving

- loonfiches voor de periode half juni - eind augustus 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode tewerkgesteld was via interimarbeid

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er bovendien slechts loonfiches van 2,5 maand werden voorgelegd, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »).

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te

voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Verder is het niet aan verzoekster om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 4 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC